ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 11, sayı 11 (131)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1Temmuz 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

İş için, ekmek için, pahalılığa karşı savaşanlar! Demokrasi için savaşanlar! Gücünüzü birleştirin, sesinizi birlikte yükseltin!

İşçi hareketi ile aydın hareketinin birliği için!

AYDINLARI DESTEKLEYELİM!

"Ülkemizde demokrasi yoktur ve demokrasi olması zorunludur" diyen aydınların bildirisine imza atan 56 aydın hakkında askeri mahkemede dava açıldı. Aziz Nesin, İlhan Selçuk, Haluk Gerger, Halit Çelenk, Bahri Savcı, Şerafettin Turan, Bülent Tanık, İlhan Tekeli, Gencay Gürsoy, Korkut Boratav, Onut Kutlar ve öteki aydınlarımız hakkındaki dava 15 Ağustos günü Ankara'da başlayacak.

ULUSLARARASI DAYANIŞMA YANIMIZDADIR!

13 ülkeden 2 binin üzerinde devlet ve toplum adamı, Türkiye'de aydınlara karşı baskı ve koğuşturmaları şiddetle protesto ettiler. Türkiye demokrasi güçleriyle tam bir dayanışma içinde olduklarını vurguladılar. Bu konuda Evren'e bir protesto mektubu gönderenlerin arasında 200 parlamenterin yanısıra dünyaca tanınmış devlet ve toplum adamları arasında Portekiz eski Devlet Başkanı C.Gomes, Danimarka eski Başbakanı Jorgensen, Avusturya eski Başbakanı B.Kreisky, İngiliz İşçi Partisi lideri N.Kinnock, Federal Alman Sendikalar Birliği eski Başkanı O.Vetter, Yunan besteci M.Teodorakis, ozan Y.Ritsos, Danimarka KP Başkanı J.Jensen ve Belçika KP Başkanı L. van Geyt de bulunuyor.

SBKP MK organı Pravda gazetesi, 8 Haziran günlü sayısında dört sütunluk uzun bir yazısında, Aydınlar Bildirisinde dile getirilen demokratik öneri ve istemlerin Türkiye'de çok geniş çevreler arasında canlı bir tartışmaya yol açtığı, halktan geniş bir destek gördüğünü vurguladı. Aydınlara yapılan baskılar L'Humanite, Unsere Zeit, Rabotniçesko Delo gazetelerinde ve daha birçok komünist parti organında protesto edildi.

Yaklaşık 200 milyon üyesi bulunan Dünya Sendikalar Federasyonu 15-16 Haziran direnişinin 14. yıldönümü dolayısıyla bir bildiri yayınlayarak Türkiye'deki işçi ve sendika hareketiyle dayanışmasını dile getirdi. Yaklaşık 100 milyon üyesi bulunan Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu da, Türkiye'de işçi haklarının çiğnenmesini protesto etti.

Federal Alman Yazarlar Birliği ile Kâğıt ve Matbaa İşçileri Sendikası da aydınlara karşı baskıları protesto eden birer bildiri yayınladılar. Yine Federal Alman Eğitim ve Bilim İşçileri Sendikası, Evren-Özal rejiminin zorbalıklarına destek veren Kohl hükümetini kınadı.

Merkezi Londra'da bulunan Uluslararası Af Örgütü de, Başbakan Özal'a ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Öztorun'a bir protesto telgrafı yollayarak, cezaevlerindeki işkenceleri ve cinayetleri protesto etti.

Militarist generaller, aydınların halkımızın demokrasi savaşımında aktif bir tutum almasını zorbalıkla önlemek istiyorlar. 1400 aydının demokrasi bildirişi tüm ülkede geniş bir yankı uyandırdı. "Demokrasiye geçildi" yalanını açığa çıkaran bu girişim halkın desteğini gördü. Fabrikalarda işçiler, üniversitelerde gençler, aydınlar kendi aralarında birleşerek telgraflarla, telefonlarla 1400 aydına destek ve dayanışmalarını bildirdiler.

1400 aydının çıkışı Evren- Özal diktatörlüğünü korkuttu. Onlar bu savaşıma daha geniş aydın kesimlerinin katılmasından, işçi ve öteki emekçilerin aydınlarla birleşmesinden korkuyorlar. Korkuları onları baskı ve zorbalığı daha

Arkası 7. sayfada

ULUSAL DİRENİŞİN YOLU!

Başbakan Özal "Tek şikayet hayat pahalılığı, halk buna da alışır" diyor. Evren ve ordunun başındaki suçortakları cezaevlerindeki işkence ve cinayetleri sürdüreceklerini ilan ediyorlar. Pentagon, Doğu Anadolu'yu boydan boya bir atış poligonu yapmayı planlıyor.

"Bu gidiş iyiye doğru değildir, artık beklememek lazım" diyenlerin sayısı artıyor. 1400 aydının çıkışı ve İstanbul' daki işçi toplantısının ardından SODEP Genel Başkanı İnönü, yurttaşların, partisine "pahalılığa karşı mitingler yapılmalı" diyen mektuplar yağdırdığını açıkladı. Harp-İş Sendikası Başkanı Durukan, Türk-İş'in Özal'la görüşmesinden

Arkası 2. sayfada

Cinayetleri durduralım!

Haydarpaşa Askeri Hastanesinden, açlık grevlerinde ölen yurtseverlerin cesetleri çıkarılıyor. Başbakan Özal, politik tutuklulardan Abdullah Meral, Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ'ın öldüğünü kabul etti. Ardından yayınlanan İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nın bildirisinde de, bu üç ölüm itiraf edildi. Ancak, 20 Haziran günü Ankara'ya giden acılı analar, Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde evlatlarının 69 gündür direndiklerini, açlık grevinde ölenlerin sayısının daha fazla olduğunu, birçoğunun komada olduğunu, evlatlarını göremediklerini bildirdiler. Bu arada Elazığ Askeri Cezaevinde ve Buca Bölge Cezaevinde açlık grevleri sürüyor. Politik tutukluların ölümü göze alarak direndikleri insanlık dışı koşulların, işkencelerin aynen süreceği gerek Özal tarafından, gerekse İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığınca küstah bir biçimde açıklanmıştır. Bu açıklamalar, cezaevlerinde 12 Eylül 1980'den bu yana 53 politik tutuklunun öldüğünü itiraf eden ve buna rağmen hiçbir şeyin değişmeyeceğini bir cellat pervasızlığıyla açıklayan Genel Kurmay Başkanlığının 2 Nisan 1984 günlü bildirisinin devamıdır.

Dünya ve Türkiye kamuoyunda yükselen tepkileri hiçe sayarak, zindanlardaki bu insanlık dışı koşulların süreceğini, uygulamaların "aynen devam edeceğini" vurgulamaları ne anlama geliyor? Bu küstahça meydan okumanın amacı; onbinlerce politik tutuklunun yakınını,sol güçleri korkutmak, umutsuzluğa düşürmek, genel af hareketini dağıtmaktır. Cezaevlerindeki direnişleri kırmaktır.

Çünkü, artık genel af hareketi geniş yığınları kapsamıştır. SODEP ve Refah Partisi de geniş kapsamlı bir aftan yana olduklarını açıklamışlardır. Öte yandan genel af yolundaki istemler, 1256 yürekli aydının ortak bildirisiyle ve acılı anaların protesto gösterileriyle eyleme, gerçek güce dönüşmeye başlamıştır. 19 Mayıs günü Taksim alanına siyah çelenk koyan tutuklu anaları, gözaltına alınmalarına, sorguya çekilmelerine rağmen yılmadılar. 20 Haziran günü ise, analar bu kez Ankara'da Cumhurbaşkanlığı önünde ve mecliste protestolarını dile getirdiler. Yürekleri kan ağlayan analar, evlatlarının zindanlarda yokedilmesine sessiz kalmayacaklarını, işkencelere göz yummayacaklarını, cezaevlerinin ölüm kampları haline getirilmesi karşısında hiç kimsenin susmaması gerektiğini haykırdılar. Cezaevlerindeki direnişler de her şeye rağmen sürüyor. İşte sıkıyönetimin ve hükümetin amacı bu direnişleri kırmaktır.

Bu durum karşısında, tüm tehditlere karşın genel af hareketini yükseltmek başta gelen görevdir. Herkes bu dehşet verici cinayetler karşısında "Ne yapmalı?" sorusuna yanıt vermelidir. Zindanlarda işlenen cinayetlere seyirci kalıp kalmamak konusunda herkes kendini, insan ve demokrat olarak yoklamadan geçirmelidir.

Arkası 7. sayfada

Diktatörlüğe bir şamar daha

Askeri Yargıtay başsavcısının Türkiye Barış Komitesi Başkanı Mahmut Dikerdem hakkındaki 8 yıllık ağır hapis cezasının onaylanmasını istediği günlerde, Dikerdem'in Nobel Barış Ödülüne aday gösterilmesi önerildi.

Seçimlerden sonra oluşan yeni Avrupa Parlamentosu'nun en büyük politik grubu olan sosyalistler, Norveç'deki Nobel Barış Ödülü Komitesi'ne ödülün bu yıl Dikerdem'e verilmesini önerdiler. Bu girişim, kaba antisovyetik, antikomünist savlarla barışseverleri mahkum etmek isteyen Evren-Özal ikilisine indirilmiş yeni bir şamar oldu.

PARTİ YAŞAMI

Yerel girişimcilik üzerine

●Dinçer AKSOY - EGE

Toplumun her kesiminde kıpırdanmalar boy veriyor. Faşist diktatörlüğün altında toprak sarsılıyor. Fabrikalarda, işçi toplantılarında diktatörlük zindanlarında, üniversitelerde ortaya çıkan özgün eylemler, diktatörlüğü telaşa düşürüyor. Son olarak Aydınlar bildirisi ve Türk-İş'in son İstanbul toplantısında dile getirilen istemler, yığın hareketinin gelişmesinin yeni bir evreye yükselmesinin olanaklı olduğunu gösteriyor.

Bu olaylar komünistlerin görevlerini artırıyor. Bir yandan, yığınların savaşımının yükselmesine yardımcı olmak ulusal direnişi örmek için önümüzde şimdi yeni olanaklar vardır. Öte yandan, politik bir içeriğin yanısıra kendiliğindenlik niteliği de taşıyan bu girişimler, TKP ve öteki sol güçlerin örgütleyiciliğinden ve yönlendiriciliğinden uzak olduğu oranda da uzlaşmacı burjuva akımların etkisine girme ya da diktatörlüğün saldırıları karşısında erime tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Gelişen hareketlerin hedefine ulaşmasında sol güçlerin birliğinin sağlanması elbette büyük önem taşıyor. Ama bu, ayrı ayrı gelişen hareketlere hedeflerine ulaşmada yardımcı olmak, bunları diktatörlüğe karşı tek bir kanalda birleştirmek için, bizim ve öteki sol güçlerin, birliğin tüm yönleriyle ortaya çıkmasını beklemesini mi gerektirir? Elbette hayır! İşte tam da bu aşamada, yerel parti örgütlerinin ve tek tek parti üyelerinin girişkenliklerini artırmaları, yaratıcı bir çalışma sürdürmeleri daha da önem kazanıyor. Partimiz de içinde 6 sol parti arasındaki işbirliğinin, Batı Avrupa koşullarında sürekli geliştiğini duyuyor, biliyoruz. Biz de, yurtiçi yerel parti örgütleri olarak aktif bir girişkenlikle bu birlikteliği ülke içine yansıtabilir, gelişmesine yardımcı olabiliriz. Ancak bizler yığın hareketlerinde görevlerimizi vargücümüzle yerine getirmek için, bu işbirliğinin tepede mükemmel şeklini almasını bekleyemeyiz.

Diktatörlük boş durmuyor. Bu nedenle de, yerel örgütler olarak bizler, bir yandan ortaya çıkan hareketlere var gücümüzle katılarak bunları yönlendirme görevini yerine getirmeye çalışırken, bir yandan da, bu hareketlerde öteki sol güçlerle ve olanaklı olan her yerde öteki muhalefet güçleriyle birlikte ortak hareketin olanaklarını artırmalıyız.

Biz bu güce ve olanaklara sahibiz. Yeter ki, güçlerimizi kullanma da yeterli beceriyi gösterelim, disiplin ve merkeziyetçiliği, girişimcilikle ustalıkla birleştirebilelim. Yerel parti örgütlerinin girişkenliğini artırmada karşılaştığımız engeller aşılmayacak türden değildir. Bunun için en başta "direktif bekleme" ve "yanlış adım atmamak için beklemek" alışkanlıklarının kalıntılarını söküp atmalıyız.

Eğer, önceden belirlenmiş politik ya da örgütsel bir hedefe bağlı değilse, harekete geçmek için direktif beklemek, hangi iyi niyete dayanırsa dayansın en büyük yanlıştır. Somut politik kampanyalarda ya da örneğin bir politik genel grevde direktif çok önemlidir. Ama bu günlük savaşımlar için doğru değildir. Bizler çok işlevsel bir olanağa sahibiz. Parti radyomuz var. "Radyo üst düzeyde bir yoldaştır" sözü yalnızca bağı kopmuş yoldaşlar için değil, tüm parti örgütleri, tek tek parti üyeleri ve yandaşları için de geçerlidir. Beklenmeyen, öngörülmeyen bir zamanda ortaya çıkabilecek olaylar karşısında, radyonun aktardığı politik perspektif doğrultusunda, kendi olanak ve hedeflerimizle bağlı olarak, yerel girişkenliği harekete geçirebilmeliyiz. Böylesi bir davranış, partinin davranış ve disiplin birliğini zedeleyici değil, tam tersine pekiştiricidir. Böylelikle olayları, sıcaklığını, güncelliğini yitirmeden yakalamış oluruz. Yanlışlar yapacaksak, bu yolda yapmalıyız. Bu şekilde yapılacak yanlışların onarılması olanaklıdır. Ama gecikmek, kimi durumlarda onarılması çok daha güç olacak sonuçlara yolaçabilir. Örneğin, "1256 aydının bildirisi" duyulduğunda tüm yerel örgütler derhal harekete geçti mi? Bu bildiriyi geniş yığınlara duyurmak için parti örgütlerinin bir çok başarılı çalışma yaptığını biliyoruz. Ama parti örgütleri aynı zamanda kendi bölgelerinde bildiriye somut destek veren, ona katılma yanlısı, imzacı aydınlara yönelik baskıyı protesto eden gruplar oluşmasına yardımcı olmayı amaçladılar mı?Bu amaçla yerel planda eylem birliği olanaklarını değerlendirdiler mi? İşçi , öğrenci vb. gruplarının aydınlara sahip çıkmasını, destek olmasını sağladılar mı? Partimiz politikasını özümsemiş her parti örgütü, kendiliğinden böylesi girişimleri başlatabilirdi, hala da başlatabilir.

Merkez Komitemizin yönlendiriciliğinde, yerel girişimciliğimizi artırmada tüm güçlerimizi seferber etmeliyiz. Partimizin önüne koyduğu görevleri artan girişkenlikle yerine getirdiğimiz oranda, değişik halk kesimlerinden yükselen savaşım istemlerini yönlendirmek, diktatörlüğü yıkma , ulusal demokrasiyi kurma savaşımına katmak daha olanaklı hale gelecektir.

Ortak çağrıya selam

Partimizin ve öteki sol partilerin gerek 25 Mart yerel seçimleri öncesinde, gerekse de Genel Politik Af savaşımı için yapmış oldukları ortak çağrıları selamlıyoruz. Bu tür gelişmelerin daha da geniş kapsamlı olmasını diliyoruz.

Biz partimizin merkezi kararlarını nasıl disiplinle, eksiksiz yerine getiriyorsak, partimiz TKP'nin ve öteki sol partilerin ortaklaşa alacakları tüm kararları aynı şekilde yerine getirmeye hazırız.

Gerek kendi yoldaşlarımızla, yandaşlarımızla gerekse öteki beş sol partinin yandaşlarıyla yaptığımız konuşmalarda, ortak çağrıların çok olumlu adımlar olarak değerlendirildiğini görüyoruz. Türk ve Kürt halkının savaşımının politik temsilcilerinin ilk kez almış olduğu üst düzeydeki bu ortak savaşım kararlarının yaşama geçmesinin Türkiye devrimci hareketi için bir çekim merkezi oluşturacağına inancımız tamdır.

Bu ortak çağrılar etrafında, Türkiye'deki tüm sol güçlerin özlem ve istemlerine yanıt verilerek, bir savaşım cephesi oluşturulacaktır.

Tüm sol güçlerin savaşım cephesi için ileri!

Evren- Özal ikilisine karşı güçlerimizi birleştirelim!

Doğudan

Komünist YARIŞMA

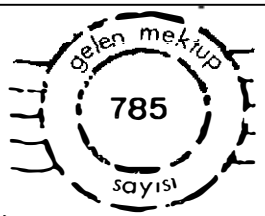

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir..

Yarışma ilk üç ayını doldurdu. Yarışmanın başladığı 1 Nisan 1984'ten bu yana gönderilen mektup sayısı 785'e ulaştı. Bu sayı, yazışma adresimize yarışma öncesi gönderilenlerle birlikte toplam 1000'i aşıyor. İlk üç ayın gösterdiklerini, gönderdiğiniz mektupların nasıl değerlendirildiğini gelecek sayımızda ele alacağız.

ULUSAL...

Başı 1. sayfada

birşey çıkmayacağını, sendikaların Saraçhane'de, Tandoğan'da mitingler düzenlemesi, işçilerin alanlara çıkması gerektiğini söyledi.

Bu gelişmeler, fabrikalarda, gecekondu semtlerinde, üniversite ve yurtlarda, küçük direniş ve protesto eylemlerinin giderek arttığı, cezaevlerindeki yiğit direnişlerin, anaların direnişinin sürdüğü bir ortamda oluyor. ATILIM'ın bu sayısında yer alan direniş haberleri tipiktir, her biri, birçok benzerinin sözcüsüdür. Tüm halk kesimlerinde "derin bir hoşnutsuzluk olduğu"nu, "toplumun nabzının çok yüksek attığı"nı, faşist rejim yanlısı basın bile itiraf ediyor.

Şimdi gaspedilen ekonomik ve sosyal haklarını geri almak isteyen emekçiler, demokratik hak ve özgürlüklerin kendileri için ne denli zorunlu olduğunu daha iyi görüyorlar. Mevcut yasal olanakları kullanarak demokrasiyi savunan güçlerin sıralarında, halk yığınlarının katılımı olmaksızın demokrasiye ulaşılamayacağını görenlerin sayısı artıyor.

Yığınların ekonomik savaşımı ile demokrasi hareketi ne denli birleşirse, yani iş, ekmek isteyen, ücret artışı, sosyal hak isteyen işçiler, miting yapma, grev yapma, düşünce özgürlüğü istemlerine ne kadar çok sahip çıkarlarsa, demokrasiyi savunan muhalefet güçleri, işçilerin, öteki emekçilerin günlük savaşımlarına ne denli omuz verirlerse, diktatörlüğe karşı ulusal direniş o denli çabuk ve güçlü ortaya çıkacaktır. Partimizin MK 2. Plenumunda geliştirilen eylem birliği politikası, komünistlerin eline bu görevi gerçekleştirmede güçlü bir silah vermiştir.

İki doruk toplantısı

●Ahmet ALAN

12-14 Haziran 1984'de Moskova'da 10 sosyalist ülkenin üye olduğu Ekonomik Yardımlaşma Konseyi'nin Doruk Toplantısı yapıldı. Yayınlanan Açıklama'da "EYK ülkelerinin sosyal ve ekonomik alanda sağladığı ilerleme, kapitalist dünyadaki bunalımlı durumla tam bir karşıtlık oluşturuyor ve kapitalizmin derin bunalımlardan ve süregen sosyal-politik sarsıntılardan kurtulma yeteneğinden yoksun olduğunu ortaya koyuyor" saptaması yapıldı. Sayfalarca uzunluğundaki belgeden bu saptamayı rastgele seçmedik. 5-7 Haziran'da Londra'da en gelişmiş 7 kapitalist ülkenin Doruk Toplantısı ile EYK toplantısının sonuçlarının karşılaştırılmasının bu gerçeği açıkça ortaya koymuş olduğunu vurgulamak için seçtik. Kapitalistlerin doruğu kapitalist dünyanın hiç bir bunalımına, hiç bir sorununa bir çözüm getirmedi, her kafadan bir ses çıktı. Sosyalistlerin doruğu ise,sosyalist ülkeler topluluğunun önüne yeni somut hedefler koydu, sosyalist ekonomik bütünleşmeyi derinleştirmenin yollarını oybirliğiyle saptadı.

Kuşkusuz, bu sonuçların ortaya koydukları bununla sınırlı değil. Ama burjuva propagandası gerginliklerin arttığı günümüzde, aralıksız uyguladığı bir yöntemi, bu iki toplantı dolayısıyla hızla ön plana çıkardı. Bunlar, kapitalist sistemdeki ekonomik bunalım söz konusu olunca "dünya bunalımı"ndan, sosyalist sistemin kazanımları söz konusu olunca ise "propaganda amaçlı açıklama"lardan dem vuruyorlar. Ve doğal olarak, somut verileri gizliyorlar. Bu verilerden niye korkuyorlar? Yanıtı verilerin bizzat kendisi veriyor: İki dünya sistemi arasındaki ekonomik yarışmada sosyalizmin üstünlüğü giderek daha açık ortaya çıkıyor:

*EYK ülkelerinde ulusal gelir 1950-1983 arasında 8,6 kat, gelişmiş kapitalist ülkelerde ise 3,4 kat (2,5 kat daha az) arttı. Endüstri üretimindeki artış ise 14'e karşılık 3,8 kat (3,7 kat daha az) oldu.

*1951-1983 arasında ulusal gelirdeki ortalama artış hızı EYK'de % 6,7 iken,gelişmiş kapitalist ülkelerde % 3,8 idi. Endüstri üretiminde bu oran % 8,3 ve % 4,2 oldu.

*1983'de 1982'ye oranla EYK'de ulusal gelir % 3,7 ve endüstri üretimi % 4,3 arttı. 1983'de AET'de GSMH 1982 düzeyinde kaldı. FAC'de endüstri üretimi 1979'un, Fransa'da 1978'in düzeyindeydi. İngiltere ise 1978 düzeyine bile erişemedi.

*Son 5 yılda SSCB'de ulusal gelir artışı % 19, ABD'de % 6; endüstri üretimi artışı SSCB'de % 18, ABD'de % 1; emek üretkenliği artışı SSCB'de % 14, ABD'de % 3 oldu. "Özgür dünyanın sınırsız olanaklar diyarı" ABD'nin endüstri üretimi 1979'a oranla 1983'te % 3 daha azdı. Batı Avrupa ise aynı dönemde % 2,3 daha az endüstri malı üretti.

*Toprağı bakımından yeryüzünün onda birini oluşturan EYK ülkeleri dünya endüstri üretiminin % 33,2'sini, ulusal gelir toplamının % 25,1'ini ve tarım üretiminin % 20'sini veriyor.

Burjuva propagandasının "dünya ekonomik bunalımı" dediği şey ortadadır: Sermayenin egemen olduğu sömürü dünyasıdır yalnızca bunalımın içinde kıvranan, sosyalizm değil! AET'deki kapışmalarla, OECD üyesi kapitalist ülkelerde 35 milyona tırmanan yığınsal işsizlikle, ABD-AET-Japonya gibi emperyalist merkezler arasında keskinleşen ekonomik ve ticari savaşla, giderek derinleşen bir mali bunalımla ve aşırı silahlanmanın sonuçlarından biri olan dev bütçe açıkları ile süregiden bu bunalımın yükünü ise emekçi yığınlar çekiyor. 1983'de Fransa, Belçika ve öteki Batı Avrupa ülkelerinde reel işçi gelirlerinin düştüğünü, ABD'de ise son üç Başkan'ın "çabaları" ile işçilerin ücretlerinin % 15 azaldığını gizlemek olanaklı mı? Oysa sosyalist topluluk ülkelerindeki dinamik ekonomik gelişme sonucunda 1950'li yılların başından 1983'e dek kişi başına ortalama reel gelir 5 kat arttı. ABD'de yüzbinlerce insan metro tünellerinde, köprü altlarında geceler, kilise ve esirgeme kuruluşlarına sığınırken, FAC'de konutsuz insanlar çıkar yolu ev işgallerinde görürken, Sovyetler Birliği'nde konut yapımı, nüfus artışından 5 kat hızlı gelişiyor. D. Alman Cumhuriyetinde 1990'da her yurttaşın konforlu bir evde oturması sağlanmış olacak.

EYK Doruk Toplantısından sonra yayınlanan Açıklama'da da dile getirildiği gibi, sosyalist topluluğun dinamik ve istikrarlı gelişmesinin te-

Arkası 7. sayfada

TKP-ASP GÖRÜŞMESİ

16 Haziran 1984 günü Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, Avustralya Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Peter Symon ile bir görüşme yaptı. Yoldaşça bir hava içinde geçen ve ele alınan tüm konularda görüş birliğine varılan görüşmede, ABD emperyalizminin saldırgan politikaları sonucu uluslararası durumda beliren tehlikeli gelişmeler karşısında duyulan kaygı dile getirildi, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin uluslararası gerginlikleri azaltıcı somut önerilerinin nükleer bir savaş tehlikesini ortadan kaldırmada gerçek bir temel oluşturduğu belirtildi.

Türkiye'de, barış hareketi, TKP ve tüm demokratik örgütler üzerinde ağır baskılar uygulayan faşist diktatörlüğe ve Türkiye'ye Pershing ve Cruise roketleri yerleştirmeyi planlayarak ülkeyi baştan başa kendi üssüne dönüştürmek isteyen ABD emperyalizminin politikalarına karşı güçlü bir muhalefetin gelişmekte olduğuna işaret edilen görüşmede, TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu ve ASP Genel Sekreteri Peter Symon, emperyalizme karşı, barış ve ulusal bağımsızlık için savaşımda dayanışmanın önemini vurguladılar.

Kutlu yoldaş, ASP'nin Avustralya'daki Türk işçileri arasındaki çalışmasını onayladığını ve bunun TKP'nin çalışmasına önemli bir yardım olduğunu belirtti.

ASP Genel Sekreteri partisinin ilerici ve demokratik güçlerin en geniş birliği konusunda ilkeli yaklaşımını belirtirken, TKP Genel Sekreteri tüm antiemperyalist ve diktatörlük karşıtı politik güçlerin askersel faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı birliği yönünde TKP'nin aynı ilkeli tutumunu dile getirdi.

Sıcak ve dostça bir hava içinde geçen görüşmede her iki partinin genel sekreterleri, partileri arasındaki ilişkilerin daha da pekişmesi ve güçlenmesini ve ortak dava uğruna verilen savaşımda gelecekte ortaklaşa atılabilecek kimi pratik adımları görüştüler.

YURTDIŞINDAKİ GENÇLER:

"Bedel 15 bin DM değil, 5 bin DM olsun"

Özal hükümeti yurtdışındaki gençlerden alınan askerlik bedelini 15 bin DM'a indirmeye karar verdi. Bu konuda Meclise bir yasa tasarısı gönderdi.

Döviz tutkunu Özal, bu kararı kendiliğinden varmadı. Federal Almanya'daki gençlerimizin başlattığı ve öteki ülkelerdeki gençlerin de katıldığı "Bedel 5000 DM'a indirilmelidir!" kampanyasının sonunda böyle bir geri adım atmak zorunda kaldı.

Şimdi Özal hükümeti 5 bin DM'lık bir ödünle gençleri susturmayı amaçlıyor. Hürriyet,Tercüman vb. gazeteler Batı baskılarında, "gençler bayram ediyor" yollu uydurma haberlerle ona yardımcı oluyorlar. Ama boşunadır, yüksek bedel ödemesine karşı başarılı bir savaşım yürüten gençler şimdi şu gerçeği çok somut görüyorlar: Eğer hükümeti 5 bin DM'lık geriletmek olanaklıysa, 15 bin DM'lık geriletmek de olanaklıdır.

F.Almanya çapında FEBAG adlı bir örgüt çevresinde birleşen onbinlerce gencimizin şimdi kendilerine, birliklerine, savaşıma güvenleri daha artmıştır.

Gençler şimdi politik gerçekleri de daha iyi görüyorlar. Hollanda Türk Spor Kulüpleri Federasyonu'nun bedelli askerlik çağındaki gençler arasında düzenlediği bir ankete verdiği yanıtta,bu ülkede çöpçülük yapan C.Ç. şöyle diyor: "Bana, Türkiye'deki yetkililerin Avrupa'daki Türkiyeli işçilerin nasıl çalıştıklarından haberleri yok gibi geliyor. Kendileri koltukta oturduğu gibi, başkalarını da kendileri gibi sanıyorlar. Yerleri sıcak, koltukları yumuşak. Onlar için bizim burada gece gündüz çalışıp ezildiğimiz problem değil. Eğer onlar bize işçi gözü ile baksalar, bizim ufak askerlik problemimizi hemen çözerlerdi. Biz sessiz kalırsak, onlar daha çok yumuşak koltuklarda otururlar."

Ama artık yurtdışındaki gençler hiç de sessiz kalmak yanlısı değildir. "Bedel 15 bin değil 5 bin DM olsun" başlıklı bildirilerinde Batı Berlin Kreuzberg Bedelli Askerlik Komitesindeki gençler "Kaderciliğe boyun eğerek susalım mı ? Kurbanlık koyun gibi boynumuzu uzatıp bekleyelim mi? Hayır! Bin kere hayır!" diyorlar. "Zorlama ile alınan ve alınacak bedel paralarının tanklara, uçaklara, atom roketlerine, savaş sanayine harcanmasını" protesto ediyorlar, bunun "tamamen ABD ve NATO'nun saldırgan politikasına hizmet" olduğunu belirtiyorlar.

Bedelin indirilmesi için savaşım veren gençler bu savaşımlarında komünistleri daha yakından tanıdılar. TKP bundan böyle de Batı Avrupa'daki gençlerimizin bu haklı savaşımına yardımcı olmak için her çabayı gösterecektir.

LENİN KÖŞESİ

Yığınların içinde

"Yerel örgütlerin eylemi, partinin çalışmalarının temelidir". (Toplu Eserler, Rusça, C.4,s.19) TKP çalışmasını Lenin'in bu sözlerini aklında tutarak yürütüyor.

Lenin, yerel örgütlerin görevini şöyle belirler: "Her yerel örgüt yığınlar arasında, ajitasyon ve propaganda ve örgütlenme çalışmaları için dayanak noktaları olmalıdır. Yerel örgütler her zaman yığınların yanında, içinde olmalıdır ve onların bilincini sosyalizm doğrultusunda geliştirmeli, her özel sorunu proletaryanın genel sorunlarıyla bağlamalı, her örgütsel girişimden sınıfsal birliğini güçlendirmek için yararlanmalıdır." (Age., C.17, s. 363-364)

"Yerel örgütler bu çok yönlü çalışmalarıyla (ajitasyon, propaganda ve örgütlenme) hem kendini, hem partiyi, hem sınıfı, hem de yığınları eğitirler" (Age.,C.41, s.191) diyen Lenin, bunu şöyle somutlar: "Yığınların gerçek eğitimi, hiçbir zaman yığınların bağımsız savaşamından ve özellikle devrimci savaşımdan ayrı düşünülemez. Sömürülen sınıfı savaşım eğitir. Ancak savaşım onun gücünü ortaya koyar, görüş açısını genişletir, savaş yeteneğini yükseltir, düşüncelerini netleştirir, iradesini çelikleştirir." (Age., C.30,s.314)

Lenin en geniş yığınları savaşıma çekmenin önemini her zaman belirtmiş ve bu konuda şu uyarıyı yapmıştır: "Her sosyal grubun kendi özel sorunları vardır. Eğer bunlar atlanırsa, bu insanlar partinin sesine kulak vermezler. Her grubun genel sorunlara kendi özel yanaşımı vardır. Bunun için de, komünistler halkın tüm sınıfları arasına girmelidirler, tüm alanlarda çalışmalıdırlar." (Age., C.6, s.79)

Lenin proletarya partisinin görevinin, çeşitli kesimlerde, farklı istemler çevresinde hareketlenen yığınların eylemlerini birbirine ve proletaryanın davasına bağlayarak, tek bir yatakta birleştirmek olduğunu dile getirir.

Bu görevin yerine getirilmesi için yığınların içinde her kesimde örgütlenme çalışması yürütülmesini söyleyen Lenin, fabrikalardaki parti örgütlerinin rolünü vurgular. "Bizim için fabrika örgütlerinin özel önemi vardır. Çünkü büyük fabrikalardaki örgütlü işçiler, hareketimizin ana gücünü oluşturur. Her fabrika bizim kalemiz olmalıdır". (Age., C.7, s.15)

Lenin, bu doğrultuda, partinin fabrikalarda illegal işçi birimlerine dayanmasının zorunluluğunu dile getirir. Gericiliğin terörünün ardından gelen, eski, deneyimli yoldaşların yardımına başvurma olanaklarının kısıtlı olduğu bir dönemde bile, böylesi birimlerin girişimci ve bağımsız bir anlayışla davranarak, sistemli ve planlı bir çalışma sürdürmelerinin önlerine çıkan sorunları çözmede yardımcı olacağını belirtir. Bu birimlerin, görevlerini ancak, yığınlarla sıkıca bağlanarak, parti aracılığıyla kendi aralarında deney alışverişi sağlayarak ve olanaklı her türlü legal kurumda sağlam dayanak noktaları elde ederek yerine getirebileceğini söyler.

Lenin, böylesi bir çalışmanın kolay olmadığını söylerken, bunun başarılmasının zorunlu olduğunu da belirtir. "Komünistler yığınlara yardım edebilmek, yığınların sempatisini, desteğini kazanabilmek için güçlüklerden yılmadan, sendikaların başını tutanların (ki bunlar genellikle oportünist, şovenisttir, çoğu hallerde burjuvazi ve polisle dolaylı ve dolaysız bağlıdırlar) hiç yoktan hır gür çıkarmalarından, çelme takmalarından, hakaretlerinden ve izlemelerinden korkmadan mutlaka yığınlar içinde çalışmalıdırlar. Proleter ve yarı-proleter yığınların bulunduğu her yerde, tüm topluluklarda, derneklerde, birliklerde ve kurumlarda sistemli, inatla, ısrarla, sabırla, propaganda ve ajitasyon yapabilmek için özverili çalışmayı, olağanüstü engelleri aşmayı başarmalıdırlar." (Age., C.41, s.36)

TKP'nin Sesi'ne kulak ver!
Dinle, dinlet!

Hergün **saat 5'de 25 m,** 11820kHz; **saat 7,9,11,13,17, 19'da 31m,** 9585 kHz; **saat 21, 23,01'de 49m,** 6200kHz; Pazar günleri bunlara ek olarak **saat 15'de 31 m,** 9585 kHz.

Eylem birliğinde temel örgütlerin rolü

MK 2. Plenumu, partinin bağlaşıklık politikasını geliştirdi, bizi somut ve gerçekçi bir eylem birliği politikasıyla donattı. Plenum, yalnızca sol partiler arasındaki eylem birliğini, bunun perspektiflerini, önde duran görevleri tartışıp saptamakla yetinmedi. Plenum, yalnızca rejime karşı çıkan tüm güçler arasında ulusal demokratik bir diyalogun kurulmasının zorunluluğuna ve bunun olanaklarına, yollarına dikkat çekmekle kalmadı.Plenum, aynı zamanda yığınların tabandan eylem birliğini sağlamanın belirleyici önemi üzerinde de durdu.

Kutlu yoldaş, Plenum raporunda şöyle dedi: "Partiler arasındaki üst düzeydeki anlaşmalar, işbirliği çabaları, hemen belirtelim ki, büyük önem taşıyor ve partimiz bu nedenle yukardan işbirliği için elden geleni yapıyor. Ama tüm çalışmaların geleceği, tekrar yineleyelim ki, parti temel örgütlerimizin tabandan eylem birliği çalışmalarına bağlıdır."

Bugünkü koşullarda tabandan eylem birliğinden ne anlıyoruz? Yerel örgütler tabandan eylem birliğinin gelişmesine bugün nasıl katkıda bulunabilir? Plenum, işte bu sorunların da üzerine gitti.

Tabandan eylem birliği,farklı politik partileri, örgütleri destekleyen emekçilerin, gençlerin, aydınların ortak çıkarlar ve ortak istemler uğrunda birlikte davranmaları, ortak eylem kotarmalarıdır. Yerel örgütler, politik görüşleri,dünya görüşleri farklı olan çevresindeki insanların ortak çıkarlarını en iyi formüle etmekle, bunları en iyi yansıtan belgileri bulup ortaya çıkarmakla, çevresindekileri bu ortak çıkarlar için birlikte savaşıma ikna etmekle görevlidir. Taban örgütleri, yığınlara TKP'nin bu çıkarların ardıcıl savunucusu olduğunu, haklı istemler uğrundaki bu savaşımı desteklediğini duyurur. Bu istemler için savaşımın en ön sıralarında yer alır. Savaşım içinde yığınlara, günlük istemleri ile genel politik hedefler arasındaki somut bağı gösterir. Yığınların bu bağı kendi özdeneyimleriyle kavramalarına yardım eder. Komünist verdiği sözü yerine getirerek, her türlü kurnazlığa ve sözde parti çıkarı adına fırsatçılığa karşı uyanık durarak, yığınların TKP'ye olan güvenini pekiştirir. Tüm bunlar yığınların tabanda birliğine hizmet eder.

Bu, her fabrikada, işyerinde, mahallede ve okulda böyle olmalıdır. Bu, sabır ve kararlılık ister. Planlı, sistemli ve enerjik bir çalışma gerektirir. Konspirasyon kurallarını eksiksiz uygulamakla, parti disiplinine sımsıkı uymakla yaşama geçebilir. Son derece önemsiz, sanki çok olağanmış gibi görünen bu çalışmanın perspektifi, her fabrikada, mahallede, okulda bir demokrasi ocağının tutuşturulmasıdır. Buraları, kendini rejimin çizdiği sınırlar içine hapsetmeyen bir cephenin birer bileşenine dönüştürmektir. Bu, faşizme ve emperyalizme karşı ulusal çaptaki direniş ağını örmek demektir.

Temel örgütler, tabandan eylem birliğinin gelişmesine, tüm demokratik eylem ve çıkışlara destek vererek bunlara katılarak, bunlara yol göstererek katkıda bulunurlar. Temel örgütler, örneğin Türk-İş'in düzenlediği bir eylemi, bir başka partinin çağrı yaptığı bir direnişi, burjuva muhalefet partilerinin yerel örgütlerinin her bir demokratik çıkışını, ya da "aydınların demokrasi bildirgesi" türünden girişimleri partinin görüşlerinden ödün vermeksizin desteklerler. Bağlaşıklık yaptığımız ya da yapmayı amaçladığımız güçler üzerindeki baskıları protesto ederler. Komünistler, tüm demokratik eylem ve çıkışlarda yer alarak, buralarda TKP'nin görüşlerini yaygınlaştırarak, değişik politik görüşten emekçileri, komünistlerle eylem birliği yapmaya yöneltirler.

Temel örgütler, yukardan işbirliği yapılan partilerin üyeleriyle tabanda eylem birliğini bugünkü koşullarda nasıl gerçekleştireceklerdir? Plenum, bundan, geçmişte pek sık görüldüğü gibi, yukardaki görüşmeleri aşağıda taklit etmenin anlaşılmaması gerektiğini vurguladı.

Plenum, yerel parti örgütlerinin işyerlerinde ve mahallelerde öteki sol güçlerin yandaşlarıyla ortak eylem birliği çalışmaları yürütmeyi amaçlarken, bu olmadan da, tepedeki anlaşmaların gereklerini yerine getirmelerinin daha şimdiden olanaklı olduğunu saptadı. Örneğin, sol güçlerin yaptığı ortak bir çağrının en geniş güçlere duyurulmasını sağlamak.Bunda, tüm öteki güçlere örnek olmak. Bağlaşıklık kurulan partilere, üye ve sempatizanlarına yönelik baskılara en önce karşı çıkmak. Bunlarla dayanışma için elden geleni yapmak...

Arkası 7. sayfada

Beklemek değil, savaşmak gerekiyor

Doğan DİNÇ

Özal hükümetinin ilk altı ayı sonunda, 24 Ocak ekonomi politikasının bir kez daha iflasına hep birlikte tanık oluyoruz. Ekonominin 24 Ocak 1980'den bu yana geçen dört buçuk yılda bir arpa boyu büyümediği, tam tersine gelecekteki gelişmesinin önüne de yeni duvarlar örüldüğü görülüyor.

Ama bu dört buçuk yılın tümünden Özal sorumlu tutulabilir mi ? Kimileri, onun 1982-1983'de bir yıl görevde olmadığını öne sürerek, bu soruyu ortaya atıyorlar. Bu bile, arada geçen bir yılın yalnızca Özal'ın günahlarından "arındırılma" yılı olduğunu gösteriyor. Daha da önemlisi, Özal'ın Amerika'da kampa çekildiği bu bir yıl, en başta uygulanan ekonomik politikanın Özal'ın adıyla bağlı olmadığını, asıl belirleyici olanın işbirlikçi oligarşi ve ABD emperyalizmi, somut olarak askersel diktatörlük ve İMF olduğunu gösterdi. Özal'sız geçen bir yılda artık dikişleri kendiliğinden sökülen bu politikanın nasıl ısrarla sürdürülmeye çalışıldığını gördük. Ekonomik politika iflas etmişti. Ama işbirlikçi oligarşi için iflas önemli değildir. Önemli olan iflasın erkin sınıfsal niteliğinde bir değişikliğe yol açma tehlikesi taşıyıp taşımamasıdır. İşbirlikçi oligarşi böyle bir tehlike yoksa her iflasta bir kez daha köşeyi döndüğünü bilir. Çünkü iflas eden işbirlikçi tekelin, taşaron holdingin kasası değildir, ülke ekonomisidir. Halkın cebidir,geleceğidir. Arada bir "bu gemide biz de yaşıyoruz" türünden firaklı nutuklar atmalarına aldanmayın, işbirlikçioligarşi her tarafı delinmiş bir gemiyle de olsa ABD emperyalizminin yedeğinde bilinmeyen sularda balık avlama düşüncesindedir.

Neyi bekleyeceğiz?

İkinci olarak Özal'sız geçen bir yıl, oligarşinin yedekleme yöntemini de pek güzel ortaya koydu. Tam banker faciasının büyük bir gürültüyle kendisini ilan ettiği günlerde Özal "ben biraz zayıflayayım" diye istifa etmedi mi? İflas etmiş bir ekonomik politikanın uygulayıcısının, başbakan yardımcılığından kaçarcasına istifa edip, bir yıl sonra başbakan olarak yeniden işbaşı yapması olsa olsa bu yedekleme yönteminin başarısı olarak nitelenebilir.

İşte şimdi yeniden "milli koalisyon" dedikodularının ortada dolaşmaya başlaması, kerameti kendinden menkul şeyhlerin "nasıl olsa hepsi bizim parlamentonun gülleri, her partiden birer tutam alsak ne olur" formülüyle ortaya çıkıp kamuoyu oluşturmaya girişmeleri, dört yıl her cinayete, her melanete ortak olduktan sonra diktatörlüğün meclisinde kalafata çekilen eski denizcinin, "benim de konuşacağım günler geliyor" diye el ovuşturmaya başlaması, ister istemez oligarşinin bu yedekleme yöntemini akla getiriyor. Kuşku yok, işbirlikçi oligarşi yedekleme, at değiştirme yöntemine keyfinden başvurmaz. Bunalım üsteledikçe, halkın hoşnutsuzluğu büyüdükçe, dahası hoşnutsuzluk işbirlikçi oligarşi dışındaki kesimleri ve silahlı kuvvetleri sardıkça, buna, vurgundan kim daha çok pay alacak kavgası eklendikçe, at değiştirme ona kaçınılmaz çıkış yolu gibi görünür.

İşbirlikçi oligarşiye böyle görünmesine bir şey denilemez, ama kimi demokrasi yanlılarının böylesi manevralar karşısında "bekleyelim" demesine ne diyeceksiniz? Özal' "milli koalisyon" dedikodularına hiç aldırmadan halk düşmanı programını aralıksız uygulamayı sürdürürken ve militarist generallerden her kritik konuda destek alırken, beklemekle ne elde edilebilir? Bu çevreler, diktatörlük yıkılmadıkça demokrasinin kurulamayacağını bir türlü anlamak istemiyorlar. Kimileri Evren'le, kimileri Özal'la birlikte "demokrasi kurma" çabasına girişiyorlar. İşkenceler karşısında, zorbalık karşısında seslerini fazlaca yükseltmeyi pek uygun bulmuyorlar. Dış politikada kötü gidişi tüm çıplaklığıyla görmelerine karşın,diktatörlüğün ulusal çıkarları savunduğuna neredeyse safça bir güven duyuyorlar.Halkın tepkisinin ekonomik politikanın acı sonuçları nedeniyle doğal olarak bu alanda yoğunlaşması da bu çevreleri yanıltıyor. Onlar,daha çok yakın bir tarihte, halkın, Evren'e karşı Özal'ı destekleme yanılgısına düşerek de olsa, zorbalığı, diktatörlüğü protesto ettiğini de unuttular. Kimileri "bekleyelim" diyor " bekleyelim, Özal yakında toptan iflas edecek." Kimileri de "Bekleyelim, bekleyelim, ekonomide serbestlik politikada da serbestlik getirecek." diyor.

Yılan üç başlıdır

Açık bir gerçek ki, ekonomik politikanın iflası otomatik olarak rejimin sonunu getirmez. Rejimin, üç başlı bir yılan olduğunu görmek gerek. Diktatörlüğü yalnızca ekonomik politika belirlemiyor. Onun dış politikası da, iç politikası da, ekonomik politikası da bir bütünün parçalarıdır. Yalnız birine karşı savaşarak zafer kazanılamaz. Demokrasi istiyorsak her türlü antidemokratik yasaya, uygulamaya , ekonomik politikanın boğaz sıkan zorbalığına da karşı çıkmalıyız. Açlık ve sefaletin son bulmasını ekonominin kurtulmasını istiyorsak, silahlanmaya, militarizme, milyonların dipsiz bir kuyu olan savaş sanayine aktarılmasına, silah tekellerine armağan edilmesine de karşı çıkmalıyız. Barışı, yumuşamayı aktif savunmalıyız. Ülkemizin bağımlılığına kararlı bir şekilde karşı çıkmadıkça, İMF güdümlü ekonomik politikaların sonunun gelmeyeceği belli bir şey değil mi? Evren'i Özal'dan, her ikisini Washington'dan ayrı düşünmek, her ikisinin halka ve onun ulusal çıkarlarına karşı sımsıkı birleştiğini görmemek, demokrasi savaşımına zarar verecek en köklü yanlıştır. Böylesi düşünenler Evren'in "ben ekonomiye karışmıyorum" ya da Özal'ın "biz sıkıyönetime karışmayız" türünden tuzaklarına kolaylıkla düşüyorlar.

Elbette durum açıktır. Evren-Özal diktatörlüğünü bir çırpıda yıkmak söz konusu değildir. Ama bu durum, "beklemeyelim de ne yapalım?" sorusunun yanıtsız olduğu sonucunu haklı göstermez. Tersine küçük de olsa, atılacak önemli adımlar vardır, önemli olan "kiminle birlikte, kime karşı olacağız?" sorusunun yanıtını apaçık verip, düşmanı geriletecek, demokrasi güçlerini, halkı güçlendirecek adımlar atmayı göze almaktır.

Demokrasi isteyen herkes, halkın üç başlı yılanın egemenliğine karşı çıkışına yol gösterecek, onu örgütleyecek, ona katkıda bulunacak yöntemler aramalı, halkın gerçekleri görmesini sağlamaya çalışmalıdır.

Kimi aydınlar ise Evren ya da Özal'dan bir şey beklemenin kökten yanlış olduğunu görüyor, "Özal gitse de yerine bir benzeri geçse ne değişecek?" sorusuna "hiç bir şey değişmeyecek" yanıtını açıklıkla veriyorlar. Ama İMF destekli ekonomi politikasının iflasını halkın tam olarak görmesi,bunun için beklemek gerektiğini söylemeden edemiyorlar. İşbirlikçi oligarşinin yeni yedekleme, at değiştirme tuzaklarına karşı kaygıların bu şekilde dile getirilmesi anlaşılır bir şeydir. Ama sonuçta Evren'den ya da Özal'dan himmet bekleyenlerin "bekleyelim" tuzağına düşmemek koşuluyla. Bu nedenle de "Halk gerçekleri somut olarak anlasın, iflası iyice görsün, bunun için bekleyelim" demek de önemli bir yanlıştır. Halk eylemi önceden saptanmış güneşli bir günde ortaya çıkıverecek bir şey değildir. Bu nedenle de onun "beklenmesi" söz konusu olamaz. Ama "hazırlanması" bir görev olarak önümüzde duruyor. Demokrasiye geçişi gerçekten isteyen herkes bunun için ve hergün daha çok çalışmalıdır.

Zorlukları aşmanın tek koşulu

Demokrasi için ardıcıl savaşmak için Türkiye Komünist Partisi'nin ulusal demokratik bir diyalog çağrısına kulak vermek gerekiyor. Şu geçen beş yıl açıkça gösterdi ki, hiç kimse diktatörlüğe karşı tek başına zafer kazanamaz. Komünist partisinin bu değerlendirmesini kulak ardı edenler, artık, komünistlerin, öteki sol güçlerin rejime karşı savaşımıyla eşgüdüm kurulmazsa diktatörlüğün yıkılamayacağını anlamalıdırlar. Rejimin iç bunalımları ne kadar artarsa artsın, biz gözlerimizi Evren-Özal ikilisinin aralıksız sürdürdüğü saldırılara çevirmeliyiz. Halkı oyalamak isteyenlere karşı, demokrasi için nasıl çalışabileceğimizi araştırmalıyız. Antikomünizme hız veren, tüm demokrasi yanlılarını bu silahla tehdit eden diktatörlük karşısında, en azından bu silahın kullanılmasındaki hikmeti anlamaya çalışmak yerinde olacaktır. Tüm zorlukları aşmanın ilk koşulu ön yargıları bir yana bırakmaktır. Görüş farklılıklarını böylesi bir diyalogun, eylem birliğinin önünde engel olarak görenler gerçekte böylesi bir engeli kendileri yaratmış olacaklar. Komünistlerin kendileri için bir şey istemediklerini, ama demokrasi için özveriyle savaştığını gören halkın savaşımından uzaklaşacaklar, ya umutsuz bir bekleyişe ya diktatörlüğe teslim olacaklardır.

Diktatörlüğün baskılarına, ülkemizi sonu belirsiz serüvenlere sürüklemesine, artan tehlikelere karşı, rejimle değil sol güçlerle, komünistlerle, demokrasi güçleriyle diyalog gerek. Eylem birliği gerek. Beklemek değil, savaşmak gerek.

F-16 DEĞİL, İŞYERİ!

Muhabirlerimiz bildiriyor...

Kadın işçiler Türk-İş yönetimini protesto etti

Demir-Bursa

Bursa Sanayi Bölgesindeki bir boya fabrikasında çalışan 20 kadar kadın işçi, üyesi bulundukları Teksif sendikasının önünde bir gösteri düzenlediler.

Boyamada çalışan işçiler 4 yıldan bu yana 12.000 lira ücretle çalışıyorlar. Tüm sosyal haklardan mahrumlar. Odun parası, evlenme izni yok. İşyerinde içme suları dahi yok, beraberlerinde evden getiriyorlar. Son olarak. işveren yeni tespit edilen asgari ücreti dahi uygulamayınca önce, 4 yıldır üyesi bulundukları sendikaya gittiler. Sendika başakınını bulamayınca, bir görevli ile konuştular. Sendikanın işyerine gelerek görüşeceği sözünü aldılar. Ancak kimsenin gelip aramaması üzerine, sendikaya gidip kendileri Başkanı alıp işyerine götürmek istediler.

Fabrikanın akşam servisini Mudanya yolu üzerinde bulunan sendika binasına çeken kadın işçiler, sendika binası önünde Evren-Özal ikilisini ve Türk-İş'e bağlı Teksif sendikası yönetimini protesto ettiler.

Ellerinde "Türk-İş'te sendika ağalığına son-Yaşasın sınıf sendikacılığı", "Boya işçileri üzerindeki baskılara son-Yaşasın özgür sendikacılık" yazılı karton pankartlarla yolu 15 dakika kadar kesen kadınlar, sendika başkanını isteriz diye bağırdılar. Sendika başkanının arka bahçe kapısından kaçmış olduğunu öğrenen boya işçileri, düzenli bir şekilde dağıldılar.

BAŞINI SOKACAK BİR DAM İÇİN

M.S.Yolunda-İzmir

Çiğli Güzeltepe karakolunun yanındaki Belediyeye ait su deposuna sığınan Erzurumlu Mustafa ile karısı ve 4 çocuğunu, iki araba dolusu polis ve zabıta dışarı çıkaramadı. Çiğli Balatçık'taki gecekondu yıkımından sonra evsizlikten ve yoksulluktan bu boş ve metruk su deposuna sığınan Erzurumlu Mustafa ve ailesi, gelen görevlilere "Bize ev bulun, iş bulun, biz bu memleketin ferdi değil miyiz" diye bağırdılar. "Bu depoyu üzerimize yıkmadan bizi dışarı çıkaramazsınız" diyerek direndiler. Güzeltepe ve Çiğli karakollarından gelen iki araba dolusu polis ve zabıta, 4 çocuğu ile karısı ve Mustafa'yı tüm eşyası yere serilmiş bir kilim ve yatak olan bu insanları dışarı çıkaramadı. Mustafa ve karısı "Bizi öldürmeden buradan çıkaramazsınız" diye bağırıyorlardı. Halk deponun etrafında toplanmış bu olayı nefretle seyrediyordu.

Bir ara içeriye dalma fırsatı bulan polis ve zabıta memurları, Mustafa, karısı ve çocuklarını kilim ve yatağa sarıp sedye gibi ellerinin üzerinde havaya kaldırarak dışarı çıkardılar. Acılar içerisinde feryad eden bu aileyi etrafta biriken halkın ortasına bırakır bırakmaz, hazır bekleyen dozer on dakika içinde su deposunu yıkarak yerle bir etti. Yetkililer, 4 saat süren direnişten sonra su deposunu ancak yıkarak geri alabilmişti, Mustafa ve ailesinden.

SU İSTEYEN KADINLAR BELEDİYEYİ BASTI

M.Zero-İzmir

İzmir Belediye Başkanlığı makam odasına giren 30 kadın, Belediye Başkanı Cengiz Bulut'tan su verilmemesinin nedenini sordular.

Bilindiği gibi, yaklaşık bir aydan bu yana başta Bornova olmak üzere İzmir'in birçok semtine su verilmiyor. "Banyo yapmayı, çamaşır yıkamayı bıraktık, tek yemek pişirecek suyumuz olsun" diyen kadınlar, Bornova Belediye Başkanlığına gittiler. 30 kadar kadının Belediye binasına girdiğini gören ANAP'lı Belediye Başkanı C.Bulut, kadınlarla tek tek görüşeceğini söyledi. Ancak kadınlar, "derdimizi hepimiz anlatacağız, hepimizin derdi bir" diyerek toplu halde girmeyi dayattılar. Daha sonra hepsini makam odasında kabul eden Başkana, kadınlardan biri "Biz sizi Başkan olarak biliyoruz, suyumuzu getirmek sizin göreviniz. Getirmediğiniz zaman iki elimiz yakanızda olacak, yakında çocuklarımız yataklara düşerse bunun sorumlusu siz olacaksınız" dedi. Kadınların zaman zaman sert çıkması karşısında sürekli "haklısınız" diyen Bornova Belediye Başkanı "ESHOT su vermiyor. Onlar veriyoruz diyor, ama bizim bölgemize su gelmiyor. Ben bir şey yapamam, yetki ESHOT'undur. Zabıta memurları dışarı çıkamaz duruma geldi. Halk susuzluktan memurlara hakaret ediyor" dedi. Bilindiği gibi, İzmir Belediye Başkanı daha önce yaptığı bir konuşmada, Bornova Belediye Başkanını suçlayarak, ESHOT'a çamur atmamasını söylemişti. Kadınlar daha sonra, tekrar geleceğiz diyerek ayrıldılar.

HAKKINI ALMAK İÇİN

T.-Diyarbakır

Burası Güney Doğu Anadolu'da bir şehir. Burada bir fabrika var, 180 işçisiyle. Ne iş güvenliği var, ne de iş sağlığı. Yemek çamurdan beter. Vardiya 12 saat. Aylıklar zaten üç ayda bir ödenir.

Bu fabrikadaki çoğu işçi, vardiyalarda Said-i Nursi'nin kitaplarını okur. Sendikadan, haktan, hukuktan habersiz, daha köyünden kopmamış 180 işçi vardır bu fabrikada.

Daha doğrusu vardı. Şimdi karşımda, bu fabrikadaki 180 işçiden biri var. Belki o da okuyordu Nurcu'ların kitaplarını. Ama gizlisi saklısı yok, sözü dosdoğru söylüyor.

Konuşuyorum: "Size üç ayda bir verirlermiş maaşı. Peki ama nasıl geçiniyorsunuz?"

Konuşmaya girmek için sorduğum bu sıradan soru karşısında, işçinin yüzünde bir gülümsemenin yayıldığını görüyorum: "Yok" diyor, "artık ayda bir alıyoruz".

"Sahi mi, nasıl becerdiniz?"

Gene önemsemeden konuşuyor: "Grev yaptık".

Yüzyılların köhnemiş ilişkilerinin, geri bırakılmışlık mirasının tüm izleri siliniyor, aydınlanıyor yüzü.

"Ama" diyor, bıyık altından gülümseyerek, "İşi bırakmadık. Kanuna karşı gelmedik. Sadece servislere binmedik, fabrikaya yayan gittik uzun bir süre. Tabii, biraz kalabalık oluyorduk." Sonra devam ediyor, "Sonra yemek yemedik", gülerek, "Yemeği hergün döküyorlardı." Ve nihayet sözü bağlıyor: "Bizi üstelik kalabalık yürürken paşalar bile seyretti. İşte şimdi parayı her ay başında alıyoruz."

ÖĞRENCİ YURTLARINDA DİRENİŞ

B.S.N.-İstanbul

İstanbul'da Yurt-Kur'a bağlı yurtlarda, faşist diktatörlüğün dayattığı kötü yaşam koşullarını protesto eden öğrencilerin yığınsal direnişleri geçtiğimiz aylarda dalga dalga yayıldı.

Yurt öğrencileri gramajı ve kalitesi giderek düşen, ama fiyatları hep yükselen yemekleri, sıcak su-banyo sorunlarını, idarenin "disiplin" adı altında uyguladığı militarist baskıları protesto için harekete geçtiler. Sorunlarını dile getiren dilekçeleri yurt idarelerine bıraktılar. Hiçbir iyileşmenin görülmemesi üzerine, 3 yurttan toplam 3000 kadar öğrencinin katıldığı 3 günlük "yemek ve kantin boykotu" örgütlendi. İlk eylem 21-22-23 Mart günleri Hürriyet-i Ebediye yurdunda gerçekleşti. Kısa bir süre sonra eylem, 3-4-5 Nisan günleri Çemberlitaş Kız Öğrenci Yurdu'na, daha sonra da, 11-12-13 Mayıs günleri Abdi İpekçi Yurdu'na sıçradı. Katılımın yüzde yüze yakın gerçekleştiği "yemek ve kantin" boykotu süresince, öğrenciler yiyeceklerini dışardan taşıyarak, küçük komünler halinde, dayanışma içinde yediler.

Eylemin haberini alan Yurt-Kur Bölge Müdürü emekli hava albayı Ethem Gözen ve adamları, eylemi kırmak için, o yurttan bu yurda taşındılar. Konuşmaları dinletebilmek için, öğrenciler zor yoluyla bir araya toplandı, yurt kapıları tutularak çıkışlar yasaklandı.

Yurt-Kur Bölge Müdürü emekli albay Ethem Gözen, konuşma yaptığı üç yurttta da, ezberlemişçesine şu sözleri tekrarladı: "1960'lı yıllarda anarşist eylemler de böyle masum istemlerle başladı. MİT bize her ay rapor gönderiyor. Aranızda komünistler var. Bizim Radyo'yu dinleyenler var. Bunları ortaya çıkaracağız. Türkiye'de kanunlar hep güçlüden yana, devletten yanadır. Bu eyleminiz devlete karşıdır. Sizin başınız kanunlarla derde girdi mi suçsuz olsanız bile bir daha kendinizi kurtaramazsınız. Çünkü güçsüzsünüz, bunu bilesiniz."

Bölge Müdürünün bu sözlerin İTÜ'lü öğrencilerin çoğunlukta oldu Maçka'daki Abdi İpekçi Öğrenci yurdunda, kalabalığın arasında konu-

Arkası 7. sayfada

EYLEM BİRLİĞİNDE...

Başı 4. sayfada

Partinin bağlaşıklık politikasını yaşama geçirmede, temel örgütlerin önünde son derece büyük ve heyecan verici görevler durduğu açıktır. Kutlu yoldaş, 2.Plenumun raporunda, TKP'nin sayısı her geçen gün artan savaşkan, özverili bir sempatizan yığınına sahip olduğunu, yerel örgütlerin birçok yerde öteki sol partilerin yandaşlarıyla sıcak ilişkiler içinde olduğunu,yerel seçimler sırasındaki çalışmalarda burjuva muhalefet güçlerinin tabanıyla yapıcı bir diyalog içine girildiğini belirtti. Bunun,partiye,ulusal çapta direnişi örme görevini yerine getirmek için legal-illegal büyük olanaklar sağladığına işaret etti. Şöyle devam etti: "Ve hepsinden önemlisi, Amerikan emperyalizminin,işbirlikçi oligarşinin barbarca sömürdüğü ve ezdiği Türk ve Kürt emekçilere,eğer biz gereken biçimde iletmeyi başarırsak,Marksizm-Leninizmin fikirlerinden daha yakın hiçbir fikir yoktur. Bu canlı ve yaşayan ideolojinin etkisini, hiçbir top ve tüfek, hiçbir göz boyama taktiği yok edemez. Ve inanan,doğruları gören insanı, ölüm de içinde, hiçbir şey bu uğurda savaşımdan alıkoyamaz."

En geniş güçleri biraraya getirmenin harcı olmak. Sol güçlerin birliğini pekiştirmek, derinleştirmek,genişletmek. Faşizme ve emperyalizme karşı tüm politik ve sosyal güçlerin diyalogunu sağlamak. Bu süreçte, işçi sınıfının öncülüğünü pekiştirmek, TKP'yi güçlendirmek. Sonuçta binlerin,onbinlerin değil, milyonların politikaya katılmasını yaşama geçirmek. İşte MK'nin 2. Plenumu partiyi böylesi bir bağlaşıklık politikasıyla donattı. Eylem birliği politikası, her bir yerel parti örgütünün günlük çalışmasının organik bir parçası durumuna geldiğinde, 2. Plenumun çizgisi başarıyla yaşama geçirilmiş olacaktır.

AYDIN...

Başı 1. sayfada

da artırmaya yöneltiyor.Ama ülkede ve yurtdışında 1400 aydınla güçlü bir dayanışmanın yükselmesi sonucunda 1400 aydının tümü hakkında dava açmayı göze alamadılar.

Aydınlarımıza yönelen bu yeni saldırıyı geri püskürtmek, 56 aydının yargılanmasını diktatörlüğe karşı güçlü bir direnişe dönüştürmek olanaklıdır. Bunun için,bildiriye imza atmış ya da atmamış tüm aydınlarımızın 56 aydınla dayanışma içine girmesi, bu hareketi daha da genişletmesi zorunludur. Baroların, avukatların, siyasi partilerin, gazetecilerin, sendikaların ve sendikacıların, yurtsever subayların, din adamlarının, "halkımız demokrasiye layıktır" diyen herkesin aydınlara sahip çıkması zorunludur. Fabrikalarda ve üniversitelerde biraraya gelip aydınlarla dayanışma içine giren işçi ve öğrencilerin örneği ne kadar yaygınlaşırsa, diktatörlük o kadar güç duruma düşecektir.

İKİ DORUK TOPLANTISI

Başı 3. sayfada

melinde, sosyalist enternasyonalizmin ve devlet egemenliğine saygı, içişlerine karışmama, tam hak eşitliği, karşılıklı yarar ve kardeşçe yardımlaşma ilkelerinin üstün gelmiş olması yatmaktadır. Sosyalist Ekonomilerin planlı gelişmesi, etkin işbirliği, kapitalist dünyadaki bunalımın olumsuz etkilerini de önemli ölçüde önlemeyi, ABD ve kimi bağlaşıklarının ekonomik-politik baskı, yaptırım gibi dayatmalarını boşa çıkarmayı sağlayan ana etmen oldu. Bugün Polonya'da da ekonomik durumun giderek düzeldiğini görüyoruz.

Moskova Doruk Toplantısının yayınladığı ikinci belge olan Bildirge'de ise şunlar vurgulandı: "Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki tarihsel kavga da dahil, hiçbir dünya sorunu, savaş yoluyla çözülemez. Bugün barışın korunmasından, nükleer yıkımı önlemeden daha önemli bir görev yoktur. Silahlanmanın durdurulması, silahların azaltılmasına geçilmesi ve askersel-stratejik dengenin giderek daha alt bir düzeyde korunması birincil önemdedir. Dünyadaki ekonomik durumun iyileşmesinin ana koşulu budur."

Doğası gereği, insanların geleceği için duyduğu sorumluluk açısından hareket eden ve insanın mutluluğu ve genliği için çalışmayı amaç olarak benimsemiş olan "EYK ülkeleri tüm halklara, bütün devlet ve hükümet yöneticilerine uluslararası ekonomik ilişkilerin sağlığa kavuşturulması, ekonomik güvenliğin sağlanması için aktif eylem çağrısı" ile seslendi. Dünya kamuoyunun dikkatini, silahlanma ile ekonomik güçlükler arasındaki bağ üzerine çekti.

Londra'daki 7'ler toplantısı ise, SBKP MK Genel Sekreteri K.U. Çernenko'nun "Pravda" gazetesine verdiği demeçte vurguladığı gibi "ABD'nin zengini daha zengin, fakiri daha fakir yapma" reçetesinin tüm kapitalist ülkelere dayatıldığı ve "Demokrasi değerleri" adlı belge ile serüvenci "Haçlı seferi"nin,ideolojik savaşımın devletlerarası ilişkiler alanına yayma çabasının sürdürülmesiyle belirlendi. Tüm bunlar barış ve yumuşama düşmanlarının ve ekonomik bunalımın yükünün emekçilerin ve gelişmekte olan ülkeler halklarının sırtına yükleyenlerin gerçekte kimler olduğunu çok somut gözler önüne seriyor.

ÖĞRENCİ YURTLARINDA DİRENİŞ

Başı 6. sayfada

şan bir öğrenci şöyle yanıtladı: "Kantin işletmecisi ben istediğim gibi yemek çıkarırım, bana kimse karışamaz, arkamda MHP var, Yurt-Kur Bölge Müdürü var, diyor. Yönetmelikler uyarınca yemek kurulunda olan temsilci arkadaşımız, yemekleri denetlemeye kalkınca, yemekhane işletmecisi tarafından tartaklanıyor, kendisine küfür ve hakaret ediliyor. Bu yetmiyormuş gibi, bir de yurt idaresi tarafından "yemek sorununu kasıtlı maksatlarla abartmak" iddiası ile hakkında soruşturma açılıyor, ifadesi alınıyor. Ben bu yemekleri, fiyatları düşmedikçe, kalitesi yükselmedikçe yemeyeceğim." Bu konuşma öğrenciler tarafından alkışlandı. Foyası açığa çıkan Bölge Müdürü, telaşla "Fazla ileri gidiyorsun, yemekhane işletmecisinin sözlerine şahit var mı?" diye sorunca, tüm öğrenciler hep bir ağızdan, "Biz şahidiz" diye bağırdılar.

Bölge Müdürü daha sonra sözde bir ticari ortaklığı olmadığı ya da rüşvet almadığını kanıtlama çabası içinde, işletmecinin sözleşmesini fesederek, başka bir özel işletmeciyi devreye soktu. Ancak direnişin son bulmaması üzerine, ikinci bir toplantı yaparak açık tehdite başvurdu: "Şimdi siyasi şubeye bir telefon edersem, hepinizi alıp götürürler" demesi üzerine, kalabalık içinden seslenen bir öğrenci şunları söyledi: "Polis çağracaksanız,çağırın. Ben 4 senedir yurtlarda kalıyorum, sorunlarımızı hep tartışıyoruz. Sorunlarımızın hiçbiri çözülmediği gibi giderek artmaktadır. En önemli sorun beslenme sorunudur. Bu, yemekhane işletmesine, bir özel şahıs yerine başka bir özel şahıs getirmekle çözümlenemez. Özal şahıs buraya kâr amacıyla geliyor. Oysa yemekler kâr amacından uzak, ucuz ve kaliteli olarak Yurt-Kur tarafından çıkarılmalıdır". Bu öğrencinin konuşması alkışlanırken, Bölge Müdürü büyük pişkinlikle, "Yurt-Kur'un yemek çıkarmaya gücü yetmez. Hem hükümet kendi işlerini özel sektöre devrediyor. Hükümetin politikası bu yöndedir" diye yanıtladı.

Öğrencileri MİT'e teslim etme, kayıtlarını silip sokağa atma tehditleri eylemi kıramayınca, her yurttan, içlerinde öğrencilerin seçmiş olduğu temsilciler de olmak üzere beşer, altışar öğrenci hakkında soruşturma açtılar. Göz korkutmak için, rastgele seçtikleri bu öğrencilerden bir kısmının,eylemin "elebaşıları" olma iddiası ile yurtttan kaydını sildiler.

Daha sonra yemek boykotlarının Ankara'daki yurtlara yayıldığını öğrendik. Direnişten sonra Abdi İpekçi yurduna gelen yeni işletmeci şimdilik oldukça kaliteli yemek çıkarıyor, Ne ki, direnişe geçen öğrenciler çok daha değerli kazanımlar elde ettiler. Eylemin yığınsallığı ve kazandığı örgütlülük, eyleme kalkan öğrencilerin umduğunun ötesinde gerçekleşti. Eylem boyunca, değişik politik eğilimleri olan gençler, örgütlü olarak birlikte davrandılar ve dayanışmalarını pekiştirdiler. Eylemin başarısının getirdiği moral-psikolojik kazanım, geniş öğrenci kesiminde kendine güven duygusunun artmasını getirdi. Ağır baskı koşullarında böyle bir eylemin örgütlenmesi, illegal savaşan antifaşist gençliğin deney hanesine büyük bir başarı olarak geçti. Şimdi antifaşist gençlik, öğrenci yurtlarında faşist diktatörlüğe karşı yeni bir savaşım cephesi açmıştır. Bu cephedeki her başarı, ülke çapında Evren-Özal ikilisine karşı verilen savaşımın bir başarısı olacaktır.

CİNAYETLERİ...

Başı 1. sayfada

"Teröristleri affetmeyeceğiz" bahanesiyle genel politik bir affın çıkmaması için ayak direyenlerin,cezaevlerindeki açlık grevleri ve politik tutukluların ölüme sürüklenmesi karşısında aldıkları tutumla sinsice bir provokasyon tezgahlamaya çalıştıklarını da görmek gerekiyor. Cezaevlerinde alçakça öldürülen politik tutukluların yandaşları terörist eylemlere kışkırtılmak istenliyor. Bu oyuna gelmemek,tam tersine faşist yönetimin kırmak istediği birlik içindeki eylemleri, daha güçlü, daha yığınsal biçimde örmek gerekiyor.

Komünistler, genel politik bir affın çıkması, zindanlarda işlenen cinayetlerin son bulması için savaşıyor ve bunun için herkesle işbirliğine ve ortak eylemlere hazır olduğunu açıklıyor. Zindanlardaki yurtsever kırımını durdurmak için,anaların yüreklerindeki acıyı durdurmak için, faşist rejime karşı demokrasinin yolunu açmak için birleşelim.

Sendikal eylem birliği zorunludur

Mehmet YAVUZ

Dört yıldır işçi sınıfının başına dikilen YHK'nun son belirlediği ve enflasyon oranının çok altındaki % 25 artı 2000 lira ücret zammı, fiat artışları ve zamlar karşısında eridi gitti. Fakat birçok yerde işçilere bu göstermelik ücret artışı bile verilmiyor. Örneğin Etibank maden işletmelerinde çalışan 11 bin işçinin ücret zammı % 18'le kapatıldı. Yine 36 bin dolayındaki demiryolu işçisinin 1984 yılı ücret zammı da % 25 artı 600 lira olarak belirlendi. İşçiler artık açlık sınırında yaşamlarını sürdürüyorlar. Özal ücret politikasında bir değişiklik yapmayacağını, İMF'nin ücretlerin düşük tutulması direktifini harfi harfine uygulayacağını şu sözlerle dile getiriyor: "Kulaklarımı kaparım, politikamı uygularım."

Sermayenin haçlı seferi

Bütün bunlar gösteriyor ki, yeni toplu sözleşme dönemi çok zorlu geçecek. TİSK 1 Mayıs öncesinde yayınladığı "toplu sözleşme ilke kararları" ile sendikalara, işçilere karşı saldırgan bir politika belirledi. Bu kararlarda toplu sözleşme görüşmelerinde sendikaların iş yasası dışındaki hiçbir isteminin kabul edilmeyeceği belirtiliyor. TİSK ayrıca yayın organı "İşveren" dergisinde, YHK işleyişinin "serbest" toplu sözleşmelere temel olmasını istiyor ve "tüm işkollarında tek ve üç yıl süreli sözleşme" isteğini dile getiriyor.

TİSK tüm patronların bir grup tekel çevresinde birliğini sağlamak ve yeni toplu sözleşme döneminde, sendikaları ve işçileri faşist anayasanın ve yasaların tanıdığı sendikal ve sosyal hakları bile kullanamaz, sözleşmelerde var olduğu halde gaspedilmiş sosyal haklarını bile istemeye cesaret edemez hale getirmek istiyor. Tekelci patronların "İlke kararları"na göre hiçbir patron işçisine diğer işçileri "özendirecek" ek bir zam veya sosyal bir hak veremez. "Kararlar"a uymayanlar TİSK'ce afaroz edilir.

Öte yandan devlet, tekelci patronların özel sektörde başlattıkları işçi düşmanı saldırıyı, devlet sektöründe de uygulamaya hazırlanıyor. 4 yıldır kamu kesimi işçilerine uygulanan ve bir kısmının işten atılmasıyla, bir kısmının memur yapılmasıyla sürdürülen baskılar, şimdi Başbakanlığa bağlı bir "Toplu Sözleşme Koordinasyon Kurulu" oluşturulmasıyla yeni bir aşamaya yükseltiliyor. Başına MHP yanlısı olduğu bilinen Devlet Bakanı Ahmet Kurtcebe Alptemuçin'in getirildiği bu kurul, kamu kesiminde çalışan işçiler için tek tip toplu sözleşme yapılmasını amaçlıyor. Devlet şimdi çalıştırdığı tüm işçileri açıktan karşısına alarak, onların karşısına bir patron olarak çıkıyor. Ve tek ve güçlü bir kâmu işverenleri sendikasıyla, işçi sendikalarını dize getirmeyi hedefliyor.

Türk-İş yönetimi iflas etmiştir

Görüldüğü gibi, devlet bir yandan, tekeller bir yandan elbirliğiyle vahşi çakal sürüleri gibi saldırıyorlar işçilere. Bu saldırı nasıl geri püskürtülecek? Sendikalar, işçi sınıfına karşı "kutsal ittifak" kuran patron örgütleri ve hükümete karşı ortak bir savaşım stratejisi saptayamazlarsa, tüm güçlerini birleştiremezlerse, bu saldırı geri püskürtülemez. Türk-İş başları, böylesi bir sendikal eylem birliğine, aktif savaşıma karşıdır. Onlar, Özal'ın, parababalarının kapısında beklemekten öte birşey yapmaktan yana değillerdir.

Ne ki, yeni sendikal yasalarla ve uzlaşmacı Türk-İş yönetimiyle eli kolu bağlanmış olmasına karşın işçi sınıfı beklemek yanlısı değildir. İstanbul'da yapılan ve 9 ayrı ilden gelen 10 bin işçinin katıldığı toplantı bunu açık gösterdi. Çünkü bu toplantı işçi sınıfı ve onun örgütleri üzerinde yıllardır uygulanan tüm baskılara karşın, işçilerin DİSK'in savaşım ilkelerini savunmaya devam ettiğini, bu ilkelerden ödün vermediğini gösterdi. İşçilerin toplantı boyunca yükselttikleri belgiler işçi sınıfının savaşmaya kararlı olduğunu, savaşıma hazırlandığını gösteriyordu. Fabrikalarda artmaya başlayan boykotlar, toplu direnişler, patronların tehditlerine karşın sürdürülen sendikalaşma çalışmaları başka göstergelerdir.

Düşman neden anlar?

Bütün bu gelişmeler TKP'nin bütün işçilerin Türk-İş çatısı altında birleşmeleri, sendikal eylem birliğinin sağlanması, ortak savaşım verilmesi gibi aralıksız savunduğu görüşlerin işçi sınıfının çıkarlarıyla uyum içinde olduğunu, bu görüşlerin işçi sınıfınca taşınabilir olduğunu, benimsenir olduğunu çok iyi kanıtlıyor. Şimdi, TKP MK 2. Plenumunda okuduğu raporda Haydar Kutlu yoldaşım vurguladığı "sendikal hakları işlemez duruma sokan, 274 ve 275 sayılı yasalardaki değişikliklerin iptal edilmesi, grev ve toplu sözleşme yasağının kaldırılması" hedefi giderek yığınlara mal oluyor.

Hedefe gidecek, sendikal savaşımı yükseltecek güç vardır. Şimdi sorun sendikal birlik sorunudur. Eylem birliği sorunudur. Burada belirleyici olan fabrikalardaki işçilerin eylem birliği olacaktır. TKP MK 2. Plenumu şunun altını çizdi: "işçi sınıfının tabandaki eylem birliği herşeyden önce CHP'li işçilerle komünist işçilerin eylem birliği demektir". Şimdi eylem birliği için somut bir alan vardır. Binlerce işçinin İstanbul toplantısında hepbirlikte saptadıkları sendikal savaşın çizgisi doğrultusunda, işçiler tek tek her fabrikada, her işyerinde patronları toplu sözleşme masasına oturtmak için savaşmalıdırlar. Sermayenin işçi sınıfına karşı Haçlı Seferini durmak için bu zorunludur. Kutlu yoldaş şöyle diyor: "Burjuvazi ve hükümet tek bir dilden anlarlar, o da sınıf savaşımının dilidir. Onlar ancak işçi sınıfının birleşik gücünü gördüklerinde geri adım atarlar."

TÜRKİYE KÜRDİSTANINDAKİ TKP DAVASINDA MAHKUM OLAN

Kürt yurtseverleri halkın vicdanında suçsuzdur

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Mahkemesinde görülen ve 195 yurtseverin yargılandığı dava 8 Haziran Cuma günü sona erdi. Türkiye Komünist Partisi'ne, İlerici Gençler Derneği, İlerici Kadınlar Derneği ve İlerici Liseliler Derneği'ne üye olmakla suçlanan Kürt halkının bu yiğit evlatlarından 100'ü toplam 610 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Üçbuçuk yılı aşkın süredir komando baskınlarıyla Kürt köylerinin altını üstüne getiren, Kürt yurttaşlarımız üzerinde amansız bir baskı ve zulüm uygulayan diktatörlük rejimi, bu kararla Türkiye Kürdistanı'nda zorbalığın son örneğini verdi.

Türkiye Komünist Partisi'ne üye olmakla suçlanan 195 yurtsever, aylarca en ağır işkencelerden geçirildi. Ama onlar bu canavarlık karşısında yılmadan direndiler. Şovenizme, ulusal baskıya karşı, eşitsizliğe karşı yıllardır savaşım veren Kürt halkının haklarını savundular. Kürt halkı, kendi bağrından yetiştirdiği bu yiğit evlatlarını yakından tanıyor, onların ne için savaşım verdiğini iyi biliyor. Faşist diktatörlüğün en insanlık dışı işkencelerden geçirdiği ve şimdi de mahkum etmeye kalktığı bu yurtseverler, Türkiye işçi sınıfının, Kürt ulusunun vicdanında suçsuzdur. Baskı, zulüm ve yalanın hiçbir türlüsü, bu gerçeğin üzerini örtemez.

Türkiye Komünist Partisi, Kürt halkının kendi yazgısını özgürce belirleme hakkını, ayrılma hakkını ödünsüz olarak savunuyor. Baskı ve ezgi altındaki bir halkın bu en doğal hakkını kimse elinden alamaz. Bu hak gerçekleştirilmeden eşitlikten sözedilemez. Türkiye'de sonuna dek tutarlı bir demokrasi kurulamaz. TKP'nin Türkiye Kürdistanındaki örgütleri, yandaşları en ağır baskılara göğüs gererek, Kürt halkının haklı savaşımına omuz veriyorlar, verecekler.

Türkiye Komünist Partisi, Türk şovenizminin, ezen ulus milliyetçiliğinin her türüne karşı savaşımı bir yurtseverlik görevi sayıyor. Türk şovenizmi, yalnızca Kürt halkına değil, Türk halkına da büyük zararlar veriyor. Türkiye Komünist Partisi, Kürt halkının çıkarlarını savunmayı, Türk işçi ve emekçilerini şovenizm zehirine karşı bir ruhta eğitmeyi enternasyonalist bir görev sayıyor. Türkiye Komünist Partisi, Türk ve Kürt halkının ortak düşmanı Amerikan emperyalizmine, işbirlikçi oligarşiye karşı, faşist diktatörlüğe karşı, iki halkın birlikte savaşımını savunuyor.

Türk-Kürt bütün yurttaşlar! Diktatörlüğün Kürt yurtseverlere karşı saldırısını, bu barbarlık kararını protesto edin! Zindanlardaki Kürt yurtseverler hepimizin ekmeğini ve özgürlüğünü savunuyor. Hepimizin ekmeğine, özgürlüğüne saldıran faşist diktatörlüğe karşı savaşımda Kürt yurtseverleri yalnız bırakmayın! Onlarla dayanışmayı her bakımdan yüseltin!

Türkiye Komünist Partisi, Türk ve Kürt bütün sol güçleri birleşmeye, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskılara birlikte karşı çıkmaya çağırıyor.

Yazışma adresimiz:

BOX 16 367S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

Mektuplarda gerçek isim, adres kullanılmamalı, gizli kalması gereken, yayınlanması sakıncalı tek bir kelime bile yazılmamalıdır.